

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exhortationes|| Ad|| Religiosos

Dirckinck, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1704

De Passione Domini in Parasceve.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51834)

EXHORTATIO I.

Die Veneris Sancto.

DE PASSIONE DOMINI.
S E U

De tribus Christi Domini sociis paupertate, contemptu & dolore.

T H E M A.

*Pauper sum ego, & in laboribus à juventute mea:
Exaltatus autem, humiliatus sum. Psalm. 87.*

Redemptor noster tres ex omni Apostolorum numero singulari dilectione est persecutus, scilicet Petrum, Jacobum & Joannem: Hos tres tanquam Socios individuos sibi adesse voluit in resurrectione mortuæ Filie Sairi, in transfiguratione suâ in monte Thabor, ac denique in Agoniâ suâ in Horto Gethsemani, in signum peculiaris sui in eos amoris & vicissim illorum erga Dominum & Magistrum suum. Fuere hi tres Socii Christi aliquo tempore; sed non toto vitæ ejus decursu: habuit alios tres Socios, semper sibi præsentis, quos nec ad momentum temporis totius vitæ spatio à se separari permisit.

De his agit divinitus illustrata B. Angela de Fulgino, atque ita loquitur: *Liber vita non est aliud quàm Christus*

Dei Filius, qui est VERBUM & SAPIENTIA Patris, qui in hoc apparuit ut per vitam suam, mortem & doctrinam nos instrueret. Videndum proinde nobis, qualis fuerit ejus vita & conversatio: & videbimus, quod totâ vitâ habuerit hos tres socios: perfectissimam, summam, & continuam paupertatem; perfectissimum, summum & continuum despectum; perfectissimum, summum & continuum dolorem.

Hæc est Societas, cui associatus fuit totâ vitâ Christus; ut nobis exemplum præberet, eandem quodque ante omnia eligendi, diligendi, ac tolerandi usque ad mortem. Per hanc Societatem ipse quia homo cælum conscendit: per hanc potest, ac debet Anima Religiosa ad Deum pergere: nec est alia via rectior, securior & melior ad ipsum: & par est, ut viam, quam tenuit Caput teneant & membra: Par est, ut Filii Patris, Milites Ducis, Subditi Régis sui vestigia legant.

E 3,

Hæc

Has igitur ternas societates, seu ternos Socios vobis, qui in Societatem Jesu vocati estis, proponemus, ut eos eligamus, amemus, & constanter totâ vitâ retineamus, nec usque ad ultimum spiritum dimittamus.

I.
Societas
JESU
Paupertas

I. Prima Societas Jesu Christi libri vitæ, & salutis nostræ fuit perfectissima, summa & continua Paupertas: quemadmodum Vates Regius in ejus Personâ loquens testatur: *Pauper sum ego; & in laboribus à juventute mea.* Psal. 87. Ab infantia usque ad mortem.

1. Primus gradus perfectissimæ hujus Paupertatis Christi, qui est Magister noster, & Via, & Liber animæ nostræ, in quo studere debemus, & à quo discere oportet, est; quia voluit esse pauper & egenus omnium rerum temporalium hujus mundi; ita ut non habuerit terram, nec vineam, ne hortum, nec domum, nec aliam possessionem, nec aurum, nec argentum, nec pecuniam, nec ullam rem propriam: Atque ex omnibus id solum recipere voluit, quod esset ad puram vitæ sustentandæ necessitatem; cum fame, siti, penuriâ, frigore, calore, labore, austeritate, & mendicitate, rebus grossis & vilibus contentus, omnia delicata & commoda respuendo. Ita ut verè dicere potuerit: *Pauper sum ego.*

2. Alter Paupertatis gradus, priore altior, in eo fuit; quia voluit vivere pauper amicorum & consanguineorum, & omnis familiaritatis magnorum & Potentum, Scribarum, Sacerdotum, Phariseorum, omnisque amicitia temporalis: ita ut nec ex parte Matris, nec ex parte Sancti Joseph Nutritii,

nec ex parte Discipulorum ullo modo habuerit, cujus intuitu vel una alapa, vel unus flagelli ictus condonatus fuisset. Verè *Pauper sum ego.*

3. Tertius gradus perfectissimus fuit, quando exspoliavit se semetipso, id est, Potentiâ, Sipientiâ, Sanctitate & Imperio. Et quidem primò exinanivit se in Potentiâ: Cum enim esset omnipotens, voluit apparere coram Mundo debilis, infirmus, miseris nostris subiectus, doloribus & fatigationibus exhaustus. *Secundò* exinanivit se Sipientiâ; & apparere voluit simplex, ignorans & insipiens: licet enim esset Sipientia Patris, Scientiarum dominus, Magister Apostolorum, Inspirator Prophetarum, Doctor Doctorum: noluit tamen eruditionem suam & scientiam patefacere; sed eam occultare maluit & silere, ut omnes mirarentur. *Tertiò* exspoliavit & exinanivit se & pauperem fecit in fama sanctitatis, bonitatis & innocentia, quod summe est admirandum: licet enim verè sanctus esset, & (si voluisset) haberi potuisset Sanctus Sanctorum, & qui Servo suo Joanni Baptista sanctitatis famam eximiam concesserat, sibi quòque eam dare potuisset: non tamen voluit; sed elegit haberi peccator, peccatorum amicus, proditor, seductor, blasphemus, & inter latrones computari & in cruce pendere. *Quartò* exspoliavit & exinanivit se in Imperio, Regno, Principatu omnium rerum, & Dominiorum: Cum enim esset Rex Regum, & Dominus Dominantium, & Rex cujus Regni non erit finis, ipse tamen inter homines vivere voluit

ut servus, ut minister, ut venditus, ut mancipium; cumque eum vellent facere Regem, fugit, & Marii ac Fabio subditus fuit.

Hæc est paupertas & exinanitio JESU Christi & Redemptoris nostri, quam verbo & exemplo predicavit nobis: hæc est prima Societas JESU; scilicet ut exclamat B. Angela de Fulgino) *prò pudor! prò pudor! hæc Paupertas spiritus hujus est de mundo expulsa, & quasi ab hominibus fugata: Et (quod est detestabilissimum) ab illis quoque, qui eam legunt in hoc Libro Vita, & intelligunt, & eam predicant, & extollunt; ipsi tamen non amplectuntur; sed fugiunt. Hanc paupertatem mundus odit, Christus diligit: Sed quis est homo, qui mulier, quis vir, que Creatura, que dicere possit, quod sit sociata tali Societati? Charissimi, quid de nobis sentiemus? Sumusne de Societate hæc JESU? Vocati estis in Societatem Filii ejus JESU Christi Domini nostri. I. Corinth. 1. 9. Sed estisne de hæc tam dilectâ JESU Societate? Auditis, scitis, firmiter tenetis, quo cibo, potu, vestimento, cubiculo, domo, familiâ usus sit Redemptor, Magister & Illuminator vester: estisne illi similes? Nominatis vos Christianos, Societatis JESU Novitios, summam ejus Paupertatem laudatis & beatificatis; sed num etiam desideratis & amatis? Si non; non estis in Societate JESU prædictâ; Si verò ametis, & amore JESU omnibus prædictis vos spoliaveritis, quantum potestis: genuini JESU Socii eritis; eritisque beati: nam Beati pauperes spiritus: quoniam ipsorum est Regnum Cælorum, Matth. 5.*

II. Secunda JESU Societas (ut ait Beata Angela) cui, dum vixit, Filius Dei associatus fuit, est voluntarius, continuus & summus Contemptus, dejectio, ignominia, & verecundia, quæ in hoc mundo assidue tolerare voluit: Vixit enim tanquam servus abjectus & vilis, imò tanquam servus malus: Fuit exul, fuit derisus, illusus, ligatus, verberatus, flagellatus, ac tandem absque ullâ defensione inter latrones deputatus, & cum eis morte turpissimâ condemnatus.

Honores semper fugit; contemptum quaesivit: omnes ipsum persecuti sunt, quæ persecutio ab infantia cœpit, quando in terram Barbarorum fugere & exulare coactus fuit. Postmodum verò quot calumniis, injuriis, opprobriis & blasphemis fuit appetitus? Alii eum vocabant Samaritanum; alii Dæmoniâcum; alii Gulosum & vini potatorem; alii amicum Publicanorum; alii seductorem, rebellem, deceptorem, & Falsum Prophetam; alii miracula in Beelzebub facientem, & in Principe dæmoniorum dæmonia ejicientem fugilabant, & convitiabantur. Quidam eum è monte præcipitem dare voluerunt: alii lapides ad eum lapidandum tollebant; alii deridebant, subfannabant, detrahebant, illudebant & blasphemabant: alii ad diversa tribunalia velut facinorosum raptabant; in faciem exspuebant, alapas dabant, comam & barbam evellebant: alii chlamydem coccineam circumdabant, fledebant, fictè adorabant, flagellabant, spinis coronabant, arundine percutiebant, ac tandè nudum inter duos latrones crucifigebant.

Ut

Ut melius hanc secundam Jesu Societatem penetremus, elevandi sunt oculi mentis nostræ in Christum Deum & Hominem: & intuenda infinita ejus Majestas, qui contemnitur. Est enim Deus æternus, qui in veritate dicere potest: *Vivo ego in æternum.* Deut. 22. Est immensus, quem cæli cælorum non capiunt, nec mille cæli comprehendunt. *Magnus est & immensus & non habet finem.* Baruch c. 3. Imò adeo magnus & excellens est, ut Isaias c. 66. asserat: *Cælum Sedes ejus; terra autem scabellum pedum ejus.* Et Psalm. 17. *Ascendit super Cherubin, & volat super pennas ventorum. Qui (ut ait Isaias Cap. 40.) Appendit tribus digitis molem terra.* Quia Omnipotentia, Sipientia & Bonitate eam conservat. Qui est infinite sanctus, cui acclamant indefinenter Seraphini: *Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus Exercituum.* Isaias 6. Et ex altera parte cum his magnalibus componamus Societatem Jesu ex innumeris contemptibus, ignominiiis, illusionibus & opprobriis conflata: Et mirabimur, & in stuporem dabimur; & ipsi pudore suffundemur; quòd Jesu Sociorum nomina circumferamus, & Societatem ejus non diligamus.

Verus Jesu Socius erat S. Joannes Baptista, qui titulum Prophetæ respiciebat, vocem clamantis nominabat, se deprimi, Christum honorari gaudebat. Hoc gaudium meum impletum est: *Illum oportet crescere; me autem minui.* Joan. 3. Veri Jesu Socii erant Apostoli, qui *ibant gaudentes à conspectu Concilii, quoniam digni habiti sunt pro nomine Jesu contumeliam pati.* Verus Jesu Socius

erat Paulus, qui dicebat: *Placet mihi in infirmitatibus meis, in contrariis, in necessitatibus, in persecutibus, in angustiis pro Christo.* Veri Jesu Socii erant SS. Gregorius, Ambrosius, Basilii, qui summos honores Pontificatus & Episcopatus, tanquam pestes fugerunt. Quibus annumerandus S. Ignatius, qui verbo & exemplo nos docuit, honorem, favorem, & magni nominis umbram in mundo fugere, & quæ ræ contraria sunt, ardentè querere & concupiscere. At quàm pauci hodie reperiuntur ejusmodi veri Jesu Socii? Rursùm exclamat dolenter & gemebunda B. Angela, dicens:

Sed heu! prò dolor! quæ postea invenitur hodie, quæ diligit talem societatem? quæ scilicet fugiat honorem, diligit verecundiam & confusionem, in humili statu, officio, paupertate, ubi invenitur talis, qui velit despici, irrideri, contemni, & de bonis ac virtutibus, quæ habet, nolit laudari? Veraciter unusquisque in viam suam declinavit: non est qui faciat hoc bonum; non est usque ad unum. Et si quis talis reperiatur, non potest non esse summe conjunctus Deo per amorem. Sed inveniuntur multi, pergit Beata Angela, qui dicant, diligo Deum, & mundi honores non curo; sed ignominiam & confusionem mihi inferri nolo. Sed illud est signum exiguæ Fidei, modicæ Justitiæ, & parvi amoris, & magnæ repugnantis. Vel enim commissisti confusionem digna, vel non? Si primum; sustine patienter, ut Deo & Proximo facias factis: Si secundum; centies libentius confusio toleranda est; quia tota cedit

cedit in augmentum gratiæ & gloriæ
infinite.

III. Tertia Societas Jesu fuit conti-
nua & summus dolor, cui statim, atque
Anima Christi corpori conjuncta fuit,
associatus fuit: *In laboribus à juventute*
mat. Palm. 87. Nam à primo momento
conceptionis *Virg.* Christus repletus fuit
Sapientiâ summâ, simulque fuit viator &
comprehensor: statimque cœpit sentire
summum dolorem, sciendo, videndo &
considerando omnes & singulas pœnas,
& vulnera, ac mortem, quæ pati
debebat.

2. Postea nascens crevit dolor, acce-
dente ipsâ experienciâ: nam statim
cœpit tolerare molestias, corporis
afflictiones, persecutiones, pere-
grinationes, ærumnas, jejunia,
famem, sitim, pluvias, frigus, æstum,
labores, sudores, tempore prædica-
tionis.

3. Fuit in Christo (teste B. Angelâ)
totâ vitâ dolor acutissimus ex com-
passione erga totum genus humanum,
de quo perditio, & damnatio dolebat
ex amore, quo flagrabat intensissimo:
nec solum de universo genere humano
in communi; verum etiam de quovis
homine in particulari, & de singulis
cujusque peccatis, & pœnis, illis respon-
dentibus dolebat, & compatiebatur.
Quæ igitur fuere homines, & quot sin-
gularum peccata; tot Christus sustinuit
dolores & tormenta ex summâ miseri-
cordiâ & compassione orta. Cum igitur
homines essent innumeri, & peccata
quasi infinita, manifestum est,

eum dolores sustinuisse innumeros &
quasi infinitos.

4. Habuit Christus Dominus
summam compassionem erga Patrem
cœlestem, quem summè diligebat, &
quem videbat tantâ erga genus humanû
compassione ferri, ut Filium suum
unigenitum, infinite dilectum, pro ipso
in mortem traderet, ut eidem reme-
dium adhiberet. Hic dolor (ut asserit
Beata Angela) tam intensus fuit,
ut mortalium nemo comprehendere
valeat; atque ut Christus dolorem hunc
Patris leniret, & remedium adhiberet:
Humiliavit semetipsum factus obediens
usque ad mortem (ignominiosissimam)
mortem autem Crucis. Propter quod &
DEUS exaltavit illum. Atque hic dolor
& compassio Christi erga Patrem,
origo fuit omnium dolorum, qui ex hac
oriuntur & in hac finiuntur. Fuit quodque
in Christo summus dolor & continuus
ob offensionem Patris, ob tot peccata
hominum, & maximè ob summum
scelus, quod erat, crucifigere & inter-
ficere Filium Dei. Fuit quodque summus
in Christo dolor ob compassionem
erga dilectissimam Matrem, quam
plus quàm ullam Creaturam diligebat,
& quam videbat corpore, corde, &
animo summè afflictam & desolatam.
Fuit etiam summus in Christo dolor
ex compassione erga Apostolos, &
Discipulos, & mulieres pias, quæ eum
secutæ fuerant.

5. Acutissimus Christi fuit dolor,
quia quadruplici gladiatorum genere
confossus fuit. 1. Fuit obtina-
torum cordium perversa crudelitas, quâ

F quâ

quâ assidue ipsum interficere cogitabant, qui ipsorum salutis causâ venerat.

2. Fuit malitia & nequitia iræ gravissimæ & odiorum, quam crucifixo- res erga illum gerebant, quæ erant quali cultri animam Christi pungentes. 3. Malicia & dolositas linguarum, contra ipsum vociferantium: quot enim fuere accusationes, detractiones, derisiones, blasphemix, maledictiones, falsa testimonia; tot fuere sagittæ cor ejus sauciantes, tórque anima ejus dolores sustinuit. 4. Quartum genus fuit crudelissimum opus Pasionis, quod in eum dirisimè exercuerunt; impulsus, vincula, alapæ, colaphi, clavi, spinæ, flagella, crux; quæ omnia quantum Christo dolorem causârunt, patefacere voluit verbis istis: *Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me!*

Dolores hi eò fuere intensiores, quò tenerius delicatiusque virgineum ejus corpus extitit, tum etiam ratione Personæ, quæ verus erat DEUS; unde quælibet injuria & afflictio infinitam continebat offensam, quia non solum homini; sed etiam Deo inferebatur. Et in his omnibus Salvator summam ostendit mansuetudinem, patientiam & resignationem: quia cum pateretur, non comminabatur: cum malediceretur, non maledicebat: cum accusaretur, non se excusabat: cum vulneraretur, non se abscondebat, aut retrahebat; sed totaliter se hostium suorum voluntati & furori relinquebat, & ipsismet invitis & nolentibus opus redemptionis præstabat, & (quod stupendum est) exemplum patientiæ præbebat, veritatem docebat,

& pro eis lacrymas fundens Patrem deprecabatur.

Hoc totum mysterium fecit infinita Bonitas, ut nobis exemplum præberet: *Exemplum dedi vobis.* Sed ubi sequela? Scimus, audimus, legimus, meditamus hos Christi dolores; at ubi imitatio? Scimus hanc esse viam regum ad cælum: nec esse aliam, & cur mirè horremus? Quali confusione digni sumus, qui cum innocentes non simus, sed grandes peccatores, tamen penitentiam condignam agere & penam sustinere recusamus; imò à DEO immisissas repellimus, conquerimur, & ad consolationes terrenas convertimur, ut in afflictionibus subleventur? O infelices & miseri, qui penas à cælesti Medico, ut remedia peccatorum immisissas recusamus. Si Sapiens dicitur ordinante, modicum frigoris occurrat, statim ignis quaritur: Si caput aut stomachus nonnihil doleat, mox tristamur, plangimus, clamamus, suspiramus, ad Medicos currimus, remedia quærimus, lectum mollem disponimus, ferula delicata adhibemus: atque ut Deum placeamus, Sanctos inquamus, & jejunia, peregrinationes & orationes promittimus ac vomemus. Tanta facinus pro doloribus à Deo datis & utilis, amovendis, quæ pro remissione peccatorum & animæ bono non faceremus. Quòd si etiam injuriam aliquam, aut adversitatem, Deo disponente, patiemur, illico turbamur, commovemur, irascimur, maledicimus, detrahimus, vindicamus, omnemque molestiam refugimus. Multas quoque corporis afflicta.

afflictiones spontaneas suscipimus ; sed salubria à Deo immisfa , magisque meritoria & minus vanæ gloriæ obnoxia erit & declinare conamur.

Quapropter Charissimi , si veri JESU Socii esse & Societatem ejus amare cupimus , triplicem hanc Societatem ejus imitatione sectemur. 1.

Paupertatem : Sicut ipse exinanivit se omnibus bonis temporalibus ; ita & nos omnia abdicemus ; nulli rei cor affigamus ; omnia tanquam stercorea abutemur : Et sicut ipse exinanivit se in amicis & consanguineis ; ita & nos spem non ponamus in hominibus , amicis & patronis ; sed soli Deo confidamus. Et sicut ipse exinanivit se in Potentiâ , Sapientiâ , Bonitate & aliis perfectionibus ; ita nos agnoscamus fragilitatem , ignorantiam , & imperfectionem nostram. 2. Contemptum : Sicut Christus Dominus contemni & humiliari elegit , laudes humanas sprevit , honores contempsit , imò opprobriis saturari voluit & elegit ; ita & nos honores , quantum licet ,

declinemus , mundo contraria eligamus , cum Apostolis & Sanctis in contumeliis gaudeamus. 3. Dolorem sive in corpore , sive in animo cum Christo libenter amplectamur : nec in ulla re gaudeamus nisi in imitatione & similitudine Christi ; dicamusque cum Apostolo : *Mihi absit gloriari nisi in Cruce Domini nostri JESU Christi.* Sicut Apostolo , ita & mihi Crux delictium , crux gaudium , crux omne bonum. Non queramus in hac mortali vitâ voluptates , & delicias in momento transeuntes ; sed cruces , labores , sudores , adversitates , coronas aternas nobis fabricantes. Hâc ratione veri JESU Socii & de ejus Societate erimus : nam qui dicit , se in Christo (& ejus Societate) manere , debet sicut & ipse ambulare , & quæ ipse amavit , diligere : ut tandem totus figatur nobis in corde , qui pro nobis suffixus fuit in cruce , illique confixi & conjuncti , à felici ejus in cælo Societate nunquam separeremur.

EXHORTATIO II.

DE PASSIONE D. N. J. C.

Proponit fructus Arboris Sanctæ Crucis.

Die Veneris Sancto.

T H E M A.

*Sub umbra illius, quem desideraveram, sedi: Et fructus ejus
dulcis gutturi meo. Cant. 2, 1.*

De fructi-
bus Pas-
sionis
Domini.

ANIELIS 4. Cap. Dei, & omnia peccata Mundi. *Præ-*
 Rex nabuchodono- *ritas ejus calos contingens*; quia ejus virtus
 sor in somno vidit *calos penetrat*, quò & redemptus
 arborem, quæ erat *perducit. Aspectus ejus usque ad terminus*
 magna, fortis, & *terra. Omnes quatuor Orbis plagæ*
proceritas ejus calum *eam respiciunt, & ab ea respiciuntur.*
contingens: aspectus illius erat usque ad ter-
 minos universa terra: *Folia ejus pulcher-*
 rima: & fructus ejus nimius; & esca univer-
 sorum in eâ. *Subter eâ habitabant ani-*
 malia & bestie: & in ramis ejus conversa-
 bantur volucres cali, & ex ea vescebatur
 omnis caro. Licet Daniel Prophetico
 Spiritu hanc visionem explicaverit de
 nabuchodonosore. Arbor illa, Tu es Rex.
 Tamen videtur hæc arbor quòque
 nobis adumbrare crucem Domini nostri
 J E S U Christi, quam Sponsus Cant. 8. 5.
 Malum nuncupat. *Sub arbore (malo) susci-*
 tavi te. Et Sponsa ait Cant. 2. *Sicut malus*
inter ligna silvarum, sic Dilectus meus
inter filios. hæc ergo Arbor sanctæ Crucis,
 hæc malus est magna; quia magna conti-
 net mysteria, prodigia, beneficia. est for-
 tis; quia sustentat eum, qui est fortitudo

Dei, & omnia peccata Mundi. *Præ-*
 ritas ejus calos contingens; quia ejus virtus
 calos penetrat, quò & redemptus
 perducit. *Aspectus ejus usque ad terminus*
 terra. Omnes quatuor Orbis plagæ
 eam respiciunt, & ab ea respiciuntur.
 Fructus ejus nimius; quia infinitus,
 mille Mundis redimendis sufficiens.
 Et Esca universorum in ea: omnia anima-
 lia in eâ pabulum reperiunt. 1. Bestie
 subter ea habitant. Id est, peccatores,
 & in viâ purgativâ versantes, qui
 nondum sât mortificârunt bestiales
 passiones & motus. 2. Animalia
 cicurata, præcipuè rationalia, id est,
 homines secundùm rationem viventes,
 & in virtute proficientes. 3. Volucres cali
 habitant in ramis ejus. id est, contem-
 plativi & viri perfecti. Atque ita
 Ex ea vescitur omnis caro.
 Sub hæc igitur arbore malo collocatæ
 Sponsa, dum ait: *Sub umbra illius,*
quem desideraveram, sedi; & fructus illius
dulcis gutturi meo. Cant. 2. Dum sedet,
 meditatur ac contemplatur Christum
 Crucis.

Crucifixum, triplicem fructum decerpit. Primus est cognitio certa plurium celestium veritatum, quibus Intellectus divino lumine perfusus pascitur & summe delectatur. Secundus est pius affectus amoris & devotionis, contritionis, laudis, gratiarum actionis, compansionis & imitationis, quibus magno cum gaudio voluntas reficitur. Tertius denique est studiosum opus in omnigenae virtutis materiâ, quo cunctae animae vires pascantur & saturentur, ut iuxta sententiam Pauli ad Philip. 1. 11. *Simus repleti fructu iustitiae per Jesum Christum.* Colos. 1. 10. *In omni opere bene fructificantes & crescentes in Scientia Dei.* Hos autem fructus Apostolus idem reducit ad duodenum numerum: *Fructus spiritus est Caritas, gaudium, pax, patientia.* &c. Gal. 5. 22. Quia omnes dulces sunt animae, quae Dei Sponsa est quia sunt fructus Ligni Vitae, quae vitam mirabiliter nutriunt & oblectant. Et licet quidam sint amari, tamen per vehementiam amoris, quo carpuntur, valde dulcescunt. Nam *Anima esuriens amarum pro dulci sumit.* Proverb. 27. 7. Et hinc Sponsa prius exponit suum desiderium: *Quem desideraveram,* ac postea subjungit: *Fructus ejus dulcis gutturi meo.*

Optendimus igitur hanc exhortatione, quomodo cum Sponsa sub hac Arbore Crucis sedere debeat Incipiens, Proficiens, & Perfectus; ut quisque fructum gutturi suo dulcem ex ea decerpat, quod ut fiat, oro cum Origene: *ô Domine da mihi hunc fructum, dulcem fructum animae meae: altus est; attolle desiderium: benedictus est; sanctifica obsequium:*

imputribilis est, purifica affectum: suavis est; laetifica animam, ut in eo delectetur, qui es potentissimus fructus, potens illum in aeternum satiare.

I. Primò. Sub hac arbore crucis habitant ferae bestiae; id est, peccatores, & ii qui bestiales motus nondum mortificaverunt; & hi omnes reperiunt escam in ea. *Esca enim universorum in ea.* Hi fructus famem sedant: sitim terrenorum extinguunt.

Doctissimus juxta ac piissimus Cardinalis Sfondratus in Nodo Praedestinationis p. 2. §. 2. ex relatione quinque oculatorum testium recenset, inter Insulas Canarias seu Fortunatas unam dici ferream, in qua nulli fluvii, nulli fontes, rores aut pluvia, adeoque aquarum dulcium nulla copia; incola vero sex millia. Quis non crederet hos omnes siti perituros? Et tamen providit natura. Nam in medio Insulae arbor maxima, quadraginta pedes alta & ubi maxime sparguntur comae, 120. pedes lata. In hanc quotidie sub meridiem nubes incumbit, duratque in proximum diem, & Solis ortu evanescit. Ex nube per folia & ramos tanta vis aquarum decurrit, ut sufficiat vicies mille amphoris implendis; una vero amphora, quinque hominum siti. Ex puteo per Euripos, Nilosque in totam Insulam aqua diffunditur, abundatque omnium necessitati. Verè praecleara utilis & necessaria arbor.

At longè praeclearior Arbor est sanctae Crucis: in hac non fortunata, sed ferrea mundi insula, quae non solum aquam ad lavandū, & refrigerandā sitim; sed & sanguinem ad purificandū, pascendū &

I.
Fructus
mortificatio
v. 1.

litim restinguendum abundè profundit; non sex millium hominum, sed infinitorum millionum sibi levandæ & maculis peccatorum abluendis. Sine hac arbore totus mundus maneret illotus & in sordibus, sine hac arbore nullus mortalium litim extingueret concupiscentiarum, beatitudinis æternæ, gratiæ & gloriæ.

Sub hac arbore se collocare debet anima Deo servire incipiens, ac dicere: *sub umbra illius quem desideraveram sedi.* Sedi & excepi aquam, ut litim rerum fluxarum extinguat, sanguinem ut me pasciat & abluat. Hic sanguis & aqua defluit instar rosis aut pluvix verno aut æstivo tempore; quæ rosis purpuram, candorem liliis, hyacintho colorem cyaneû, aut celestem, & secundùm plantæ aut floris qualitatem & dispositionem, cui libet colorem & odorem attemperat. Sic quoque arbor Crucis Christi JESU sanguine & aqua manans, cui vis animæ religiosæ Deo servire incipienti, secundùm suam dispositionem & capacitatem fructus suos impertit. Ac 1. quidem *timorem Dei*, dum perpendit, quantum Dei Filius ob peccata patiatur: dicitque cum timore; *Si in viridi ligno hæc faciunt, in arido quid fiet.* 2. Vanitatem rerum terrenarum cognoscit; cognitâ creaturarum vanitate, & impotentia satiandi. 3. Fructus est aversio à creaturis, conversio ad Deum, dolor, contritio, detestatio peccati, quòd ob bona fluxa Deum offenderit, propositum efficac. Refert S. Vincentius Ferrerius in sermone de Parasceve, quosdam putasse Christi in cruce umbram retigisse latronem, qui à dextris erat,

eique sanctitatè contulisse, infundendo spiritum compunctionis. Si umbra Petri tantæ virtutis fuit, quantum magis umbra Christi Domini crucifixi. At sic ut lit, hoc certum, umbram protectionem & gratiam Christi spiritualiter bonum latronem retigisse, cuius virtute æstus vitiorum extincti sunt, & perfectam animæ salutem adeptus est: nulla enim est potentior umbra contra omnes vitiorum igneos æstus, quam Crux & Passio Christi: *Quem* teste Apostolo Rom. 3. 24. *proposuit Deus propitiatorium per fidem in sanguine ipsius, ad offensionem iustitiæ suæ, in remissionem præcedentium delictorum.* 4. Fructus est mortificatio vitiorum & passionum: nam nuditas Christi umbraculum est contra æstum avaritiæ, iniquitatis eius & aceti, vini que felle mixti potus umbra est contra impetus gula: dolores carnis eius obumbrant contra æstum libidinis; denique nullum est vitium, cuius non sit medicinalis umbra in Christi vulneribus, à quibus prodeunt spiritus quidam vitæ salutiferi, efficacè que inspirationes, quibus viventes sub eius umbra protegimur, refrigeramur & sanamur. Quod præclare in hunc locum Cantici, declarat S. Gregorius, dum ait: *Umbra Christi protectio est Spiritus Sancti, qui mentem, quam replet, obumbrat, quæ omnium tentationum fervorem temperat: et dum aurâ suâ inspirationis suaviter mentem tangit; quidquid noxii caloris sustinebat, repellit. Et quam iam forsitan nimis venturum æstus marcidam fecerat, umbra S. Spiritus protegens recreat: ut dum in eius inspiratione sedens pausat, vires colligat, quibus ad æternam vitam robustus currat: sicut bonus Lathro, qui hac inspiratione in cruce obumbratus*

deumbratus una hora pervenit ad Paradisum. Ita ille.

Sede ergo Anima mea tanquam Affectus sub umbra illius quem desideras & amas, & oculos in IESUM Crucifixum conjice. O quid video! O quale spectaculum! Mundo, Angelis, & hominibus stupendum! Video caput mei Salvatoris spinis coronatum, vulneratum, dolore repletum. Video faciem aliam speciosam præ filiis hominū ita sanguine, sputis & livore fœdatam; ut non sit ei species neque decor. Video manus beneficas & thaumaturgas mei Redemptoris clavis confixas & sanguine roseo manantes. Video pedes sacros perterebratos & cruce affixos, sanguinis rivus effundentes. Video totum corpus denudatum, vulneratum, deformatum, diffisum & disruptum flagris, ita ut à planta pedis usque ad verticem non sit in eo sanitas. Video (cum S. Augustino loquor Medit. 6.) *Ut caudet nudum pectus, rubet cruentum latus, deora languent lumina, regia pallent ora, proceræ rigent brachia, curva pendunt marmorea, rigat terebratos pedes scati sanguinis unda.*

Hæc per Fidem intueor, hæc credo, hæc miror & stupeo, intimè comparior & causam rescire desidero. Quis obsecro patravit talia? Quis caput horum & cauda dolorum? Si Patrem cælestem interrogo, responderet: *Propter scelus populi mei percussit eum.* Isaia 53. Si interrogo Filium ipsummet: quis te percussit, flagellavit, & crucifixit? Respondit: *Supra dorsum meum fabricaverunt peccatores.* Psalm. 128. 3. Si interrogo Mariam Prophetam, confirmat eadem;

ipse (ait) vulneratus est propter iniquitates nostras: attritus est propter scelera nostra. Cap. 53. 5. Si interrogo cum Augustino Meditat. 7. *Quid commissisti amanti sine juvenis, ut ad eum durè traheris? Quod scelus tuum, quæ noxa tua, quæ causa mortis, quæ occasio tuæ damnationis? Et respondet: Ego sum tui plaga doloris, tua culpa occisionis, ego tuæ mortis meritum, tuæ vindictæ flagitium! O mirabilis censura conditio! Peccat Iniquus & punitur Justus: deliquit Reus & vapulat Innocens: quod perpetrat servus, exsolvit Dominus: quod committit homo, sustinet DEUS.*

Quare firmiter crede, te esse causam mortis IESU. 1. Propter scelus populi non tantum Judæi & gentilis; sed etiam Christiani, à quo te non vis exclusum: ergo & tu causa es. 2. Supra dorsum ejus fabricaverunt peccatores, non soli carnifices; sed omnes peccatores totius mundi, inter quos ego sum; ergo ego fabricatus sum; ergo flagellavi. &c. 3. Vulneratus est propter iniquitates nostras: credo me inflixisse vulnera. &c. Ideo non dolemus ex toto corde: ideo non plangimus Peccata; quia non veraciter satis credimus, nos esse causam. Ergo cum Augustino dicamus: Ego sum plaga tui doloris; ego sum tui causa doloris; ego superbiâ meâ te spinis coronavi; ego te libidine meâ flagellavi; ego te gulâ meâ felle potavi; ego acediâ meâ manus pedesque perfodi; ego invidiâ latus tuum aperui; ego verbis turpibus & detractoriis in faciem tuam conspui. O quàm doleo! O quàm malitiam meam derestor! O si cum MARIA MAGDALENA possem pedes tuos lacrymis rigare!

ô si spinæ tuæ caput meum fodirent, flagella me caderent, & in pœnam peccatorum crucis supplicium tecum tolerarem! Statuo firmiter millies potius ista tolerare, quàm te Deum summum Bonum meum denuò offendere: statuo potius cum Eleazaro vivus in Infernum præmitti, quàm Majestatem tuam denuò lædere: statuo cum Anselmo potius in rogam ardentissimū insilire, quàm sciens volens peccatum ullum admittere, ac denuò Dominum ac Deum meum crucifigere. O quis dabit capiti meo aquam & oculis meis fontem lacrymarum, ut plorem die & nocte peccata, quibus te cecidi, flagellavi, coronavi, crucifixi? O quàm doleo! ô quàm contristor!

Primò. Anima incipiens Deo servire cum Sponsâ collocat se sub umbrâ Crucifixi Domini, despectis omnibus mundi aliis arboribus, quantumvis proceris: dum enim aspicit *JESUM* pendentem in Arbore nudum, pauperem, despectum, doloribus plenum; omnem umbram mundi & mundanorum despiciat; quia instabilis, futilis & noxia est, protectionem securam præbere non valens: qualis est umbra Principum, Magnatum, divitiarum, honorum, voluptatum; in quibus non est vera salus nec protectio: de quibus illud *Isaia* dici potest. c. 30. 3. *Erit vobis fortitudo Pharaonis in confusionem, & fiducia umbra Egypti in ignominiam.* hæc enim umbra concupiscentiarum ardorem non temperat; sed auget; non confert veram tranquillitatem; sed bella intestina excitat: non satiat desideria; sed accendit; vix enim incipit refrigerare, &

fugit ac evanescit. Sicut umbra hederæ quæ sonam protegebat ab æstu, de qua vehementer lætabatur Jonas, propter refrigerium, quod præstabat: sed citò læticia ejus versa est in mœsticiam; quia sequenti die vermis corrodit hederam, & exaruit. Sic est omnis umbra, quæ ab honoribus, divitiis & Potentibus seculi provenire solet, quæ vermis (mors) tandem tollit. Hinc anima incipiens Deo servire, audit illud 4. *esdræ* 2. 26. *Fugite umbram seculi hujus.* Et collocat se sub umbrâ ejus, quem desideraverat. Hic querit protectionem, solatium, refugium, remissionem peccatorum, extinctionem suam, abluionem, refrigerationem. Hæc enim Arbor Crucis fluit aquâ & sanguine; *Sanguine, quo satietur & sitim extinguat; aquâ, quâ lavetur.*

II. Secundi qui sub Arbore Crucis cum sponsa sedent & fructum carnis, sunt Proficientes: veluti domestica animalia cicurata & mundata, animalia rationalia sub Arbore Nabuchodonosoris. Seneca Epist. 108. scribit: *In eodem prato bos herbam querit, canis leporem, ciconia læceram.* Similiter apis mel, homo florem, possessor fructum. Ita ex eodem agro (Haceldama) id est agro sanguinis, ex eodem monte Calvarie, sub eadem Crucis Arbore, non solum peccator reperit conversionem, contritionem, dolorem de peccatis & vitæ emendationem; verum etiam is, qui peccatis renunciavit, & in via perfectionis progreditur ac proficit; alius quærit & invenit humilitatem; alius patientiam; alius obedientiam; omnia repetuntur in hoc monte, in hac crucis arbore. Hoc

Hoc eleganter declarat & exponit S. Albertus Magnus L. 12. de laud. Martyr. c. 4. *Flos campi* (ait) *JESUS Nazarenus est, qui rubet in Martyribus; vitis in Confessoribus; candescit in Virginitate; pallet in Penitentibus; nigrescit in Humilibus; rutilat in Doctoribus.* Flos ille de Crucis stipite in Calvaria colle progerminans, idem Rosa, idem Lilius, idem Viola, idem Hyacinthus est. O pulcher flos! & Arbor speciosa! & dulcis fructus! qui planè maturuit, dum dixit: *Consummatum est.* De quo Ecclesia canit: Arbor decora & fulgida, ornata Regis Purpura; Arbor nobilis flore, fronde, gemine, è cuius brachiis salus Mundi pependit.

Sub hac Arbore sedet Anima proficiens; & decerpit non solum fructus infernè pendentes, sed ex media arbore. Jeremias de hac loquitur: *Sedebit solitarius & tacabit, quia levavit se super se.* Thren. 3. 28. quamvis contraria videantur sedere, & levare se, contraria tamen non sunt, si ad spiritum referantur; nam *sedere* quietem & diuturnam contemplationem aut meditationem indicat; *levare autem se*, præcellentiam meditationis, elevando spiritum super omnia creata & terrena; & utrumque comprehendit sedere sub umbrâ Christi.

Sedet ergo Anima Religiosa proficiens, & levat se super se varios decerpens ex hac Arbore Crucis fructus. Et quidem

1. Fructus est Paupertatis Evangelicæ: dum enim considerat cæli & terræ regem, cuius sunt propriè omnes mundi thesauri, omne aurum, argentum & lapides pretiosi. Dum meditatatur Jesum

nudum in cruce pendentem, non habentem velû aut tegmen, quo nudos artus contegat; carentem lecto in quo moriatur; non habentem pulvinar, in quo caput reclinet; quomodo nihil penitus in mundo possideat; nam & vestimenta quæ erant tota ejus facultas, dimisit, abalienavitque, ita ut nec usum haberet, nec dominium, quod in pauperes transtulit. Hanc ergo extremam paupertatem & nuditatem aspiciens Anima proficiens, statuit nuda nudum JESUM sequi; renunciat omnibus, ut JESU sit Discipula; & omnia arbitratur ut stercora, ut JESUM lucrifaciat. Et hæc paupertas ipsius gutturi dulcis est propter JESU amorem.

2. Fructus est humilitatis profundæ: Dum enim Anima sedens sub umbrâ Crucis considerat Salvatorem suum, Deum & Hominem; Quem in cælis adorant Cherubini & Seraphini, & omnes Angeli, utpote univerforum Dominum omni omnium Creaturarum honore & adoratione dignissimum sic exinanitum: *Exinanivit enim se.* Phil. 2. 7. Sic contemptum, despectum, Latronibus associatum instar latronis: *Et cum iniquis (sceleratis) reputatus est.* Isaïæ 53. 12. Dum videt eum sic blasphematum: *Prætereuntes blasphemabant eum moventes capita sua.* Matthæi 27. Dum videt eum ita illusum: nam *Principes Sacerdotum illudentes eum scribunt.* Matth. 27. *Alios salvos fecit; seipsum non potest saluum facere.* Dum videt eum sic illusum: *Illudebant ei milites.* Luca 23. 37. Dum videt eum improperiis affectum & convitiis:

G

Et

Et latrones, qui cum eo crucifixi erant, improperabant ei. Matth. 27. 44. Et convitiabantur. Marci 15. 33. Dum denique videt, hæc omnia summâ cum humilitate & mansuetudine tolerantem: excitatur & ipsâ ad omnem Mundi gloriam & altitudinem humanam conculcandam; & amandam ignominiam Crucis, dicens cum Apostolo: *Mihi absit gloriari nisi in Cruce Domini nostri JESU Christi.* Galat. 6. 13. Et in ejus contemptu & opprobrio. Et hic fructus est dulcis gutturi ejus.

3. Fructus est heroicae patientiæ: videns enim Anima Jesum Redemptorem suum sic vulneratum, hanc arborem ita terebratam & decorticatam, ita ut ab ima radice usque ad verticem non sit in eâ sanitas, intimè compatitur, imitari gestit: & cum Sanctâ Theresiâ exclamat: *Aut pati aut mori.* Et cum S. Bernardo: *Sub spinoso Capite non decet Membrum esse delicatum.* Et pati ipsi dulce est; ac cum Sancto Andreadâ dicit: *O bona Crux! diu desiderata!*

4. Fructus est perfectæ obedientiæ: videns enim anima Jesum regem suum caput inclinantem in signum obedientiæ, & factum obedientem usque ad mortem: & quidem mortem Crucis; deplorat suam inobedientiam; ac statuit obedire Deo in omnibus licitis & honestis non solum ad unum annum; sed usque ad mortem.

O Jesu mi Crucifixe! ô Arbor decora & fulgida! ô dulce Lignum, dulces clavos, dulcia ferens pondera! ô Arbor nobilis flore, fronde, germine! Fructus tui Mundanis quidem sunt amari, &

nescientibus pretium eorum, insipidi; at mihi amore tui sunt sapidi & dulces. Dulcis paupertas, dulcis humilitas, dulcis patientia & obedientia, & omnis virtus ac perfectio. Sicut è contrariis amore tui amara erit opulencia, amarus honor & æstimatio, amara voluptas, amara voluntas propria. Si tamen vel dolor, vel adversitas, vel Contemptus quispiam mihi amarus accideret, Scio quid faciam; imitabor Moysen, qui Hebræis venientibus in Mara & conquerentibus de aquæ amaritudine lignum immisit in aquas amaras, eaque reddidit dulcissimas. Ita mi JESU Lignum Crucis tuæ omnia adversa, omnia amara reddet dulcia, non quod ea virtus sit in Ligno Crucis; sed quia te sustinuit mi JESU, qui es salus, læticia, dulcedo & resurrectio nostra, per quem via aspera fit plana, omne jugum suave fit leve, & quicquid amarum est, vertitur in dulce. Id quod peto humillimè cum S. Augustino in Soliloq. Cap. 22. *Utinam mihi Domine omnia amarescant, ut Tu solus dulcis appareas; qui es dulcedo inestimabilis, per quem omnia dulcorantur, nunc & semper, & in secula seculorum. Amen.*

III. Ex Arbore Nabuchodonosoris non tantum pabulum aut escam sumunt bestia & animalia; sed & volucres calib in ramis ejus conversantes: ita ex Arbore Crucis Christi non solum fructum decerpunt peccatores & incipientes Deo fervire, ac deinde Proficientes; sed etiam perfecti & contemplativi. S. Bernardus Serm. 48. & 20. in Cantibus tres gradus sub umbrâ Christi manentium assignat. Primus est esse sub umbrâ, secundus

secundus vivere sub umbrâ, tertius sedere sub umbrâ. Primus gradus spectat ad omnes Fideles & Christianos, qui Fidem Christi veram nacti sunt: ejusque Passionem corde & ore profitentur. sed opere non protellantur; & ideo non vivunt in hac umbrâ; quia Fides sine operibus mortua est, nec potest dare vitam gratiæ, quam ipsa non habet. 2. secundus gradus spectat ad justos omnes de quibus Jeremias: *Sub umbrâ tuâ vivemus in Gentibus.* Et hi inchoant à Fide, & perficiunt se in Charitate juxta illud Habacuc c. 1. v. 2. *In umbra alarum tuarum sperabo, donec transeat iniquitas.* 3. Tertius gradus est Perfectorum & Contemplativorum, qui non solum sunt & vivunt; sed etiam sedent & quiescunt, ac sub umbrâ permanent, ejus mysteria avidè contemplantes; & dulces inde capientes fructus: hi autem non stant rigidâ elatione, non ambulant inquietâ curiositate, non jacent resolutâ voluptate; sed sedent tranquillâ submissione, & levant se super se, aspicientes, amantes, & imitantes JESUM Dilectum suum.

Sub umbrâ hujus Arboris non solum locum habet Latio penitens, Magdalena lacrymans, aliique in terra repentis peccatores; sed etiam Joannes Discipulus, quem diligebat Jesus, & B. Virgo omni virtutum genere perfectissima, & complures ejusmodi amantes & perfectæ animæ versantur & commorantur in ramis ejus: nonnullæ earum hærent in vulneribus pedum; aliæ morantur in vulneribus manuum; aliæ asyllum & nidum locant in sacratissimo vulnere Lateris; ut aliquando

in visione cælesti notavit S. Mechtildis: dum enim hæc piissima & Passioni Dominicæ addictissima Virgo die Jovis sancto in Sacrificio Misæ hæc verba auscultaret: *Nos autem gloriari oportet in Cruce Domini nostri JESU CHRISTI:* videbatur sibi in visu animæ videre in medio templi perquam excellentem miræ magnitudinis & pulchritudinis arborem, ramis in crucis formam decussatis & implexis, cujus ramis appensæ erant undique lampades ardentes: Loco olei fluebat ex arbore succus in lampades, qui lumen ardens nutrebat, prope quamvis lampadem appensum erat cor JESU Crucifixi amore inardescens. Ex quo ipsa colligebat, optimum, cor divino amore inflammandi, medium esse, sedere sub Arbore Crucis & mysteria Passionis profundâ meditatione volvere.

Experta hoc est ipsa MECHTILDIS, Crucifixi singularis amatrix. Sedit illa sub umbrâ ejus, & fructus dulces degustavit. Cum MECHTILDE & ante Mechtildem & post ejus tempora tot milleni collocarunt se sub hujus Arboris salutiferæ umbrâ, tot scilicet Martyres, tot Confessores, tot Virgines. Sed locus omnis nondum repletus est, adhuc spatium superest nobis: quare alacriter & cum gaudio montem Calvarie conscendamus, sub Crucis Arbore sedeamus, & Dilectum nostrum ejusque erga nos ardentissimum amorem meditemur; ut mutuo amore inflammemur. Ut verò debite ista meditemur, duo observanda sunt: *Aspice & Inspice.* Aspice tormenta, vulnera, miserum tristeque spectaculum: Sed

Sed simul inspice amorem internum, quo hæc patitur. *Inspice & fac secundum exemplum, quod tibi in monte monstratum est.* Exodi 25. 40. Aspice corpus, & inspice cor. Aspice dolores externos corporis, & inspice internos animæ: aspice, ut consideres; inspice, ut redames. Aspice & inspice, ad quid faciendum & patiendum amor tui me adegerit.

1. Ego (inquit Salvator) te mi homo ex amore, cum non esses, de nihilo creavi: ex amore ego te, cum jam esses, ne delineres esse, conservavi: Ego ex amore, cum à me conservatus, jam per te perieras, redemi: Ego ex amore, postquam redemptus eras, gratiâ meâ ne excideres, centies & ultra in gratiam te recepi: Ego tot tibi exhibui amoris argumenta, quot sunt vitæ tuæ momenta: ex amore & propter nimiam charitatem, quâ te dilexi, te ovem perditam quasi, lapsam erexi, errantem reduxi. Tantam tui curam gessi; tanto semper favore profectus sum. Tam sollicitè à rictu luporum infernalium defendi. Quid rependes Amatori?

2. Ex amore & propter nimiam charitatem, quâ te dilexi, exhibui me tibi in causâ tua advocatum, in periculis Protectorem, in necessitate Amicum, in solitudine Socium, in mœrore Consolatorem, amore Patrem, fidelitate Sponsum, felicitate summum bonum, in omnibus Deum. Et quid rependes Amatori?

Hicque amor non uno die, non uno anno, sed totâ vitâ meâ duravit, durabitque per totam æternitatem. Nam cum dilexisset vos, in finem dilexi;

diligamque sinè fine. Et vide quanta sit vis & Potentia hujus finalis amoris!

3. Amor me in patibulum Crucis adegit: Amor manus pedesque perforavit: Amor caput spinis popugit: Amor lanceâ Latus meum aperuit: Amor omnia membra flagellis cecidit: Amor me denudavit, omnibusque spoliavit, ut omnibus pateret, quomodo Pater meus dilexerit mundum, ut scilicet Filium suum unigenitum daret, nec tantum daret; sed etiam occideret.

Ad extremum Amor expressit è venis meis omnem sanguinem: Amor claudit mihi os & oculos: Amor sustulit mihi animam vitæ vestræ vitam: Amor me dat vobis in pretium, in cibum & in primum. Quid nunc ultra debui facere ex amore quod non feci, dum in meridie amoris cubans, amore languens exspiravi? Quid igitur rependes Amatori, qui elegit pro te mori?

Quid nunc (obsecro) reponemus huic amori? *Diligam te Domine fortitudo mea.* Implebo mandata. Mandasti Deus: *Dilige Dominum Deum tuum ex toto corde tuo.* Hoc itaque faciam. Diligam te Dominum Deum meum pro me crucifixum ex toto corde, ex tota anima, ex tota mente & ex omnibus viribus. Nam *Cujus saxum pectus non emulsiat vulnera Salvatoris?* ait S. Laurentius Justinianus de casto conn. Cap. 2. Diligam te, Domine, fortitudo mea, Redemptor meus & Amor meus, diligam non solum verbo atque lingua; sed opere & veritate. Itaque quicquid deinceps totâ egero vitâ, omnia agam ex amore: Si patiar; patiar ex amore: Si

Si laborem; laborabo ex amore: Si scribam; scribam ex amore: Si studeam; studebo ex amore: Si catechizem; catechizabo ex amore: Si vigilem; vigilabo ex amore: Si dormiam; dormiam ex amore: Si orem; orabo ex amore: Si jejunem; jejunabo ex amore: Si paupertatem patiar; patiar ex amore: Si obediam; obediam ex amore: Si humiliem me; humiliabo me ex amore: Si vivam; vivam ex amore: Denique si moriar; moriar ex amore.

Totus tu mi JESU eris mihi fixus in corde, qui totus pro me fuisti fixus in cruce. *Qui non amat Dominum nostrum Jesum Christum, anathema sit.*

Quæ cum ita sint, Dilectissimi; sedeamus sub Arbore Crucis & fructus ejus carpamus & degustemus. 1. Si incipientes sumus, velut bestię bestiales motus comprimamus, peccata plangamus, revertentes pectora percutiamus, Deum timeamus, vitam emendemus, nec unquam amplius Christum peccando in nobismet ipsis crucifigamus; sed faciamus fructus dignos poenitentię, & hi erunt dulces gutturi nostro. 2. Si proficientes sumus, sedeamus sub Arbore Crucis: carpamus velut animalia cicurata & rationalia fructus dulces virtutum, paupertatis, humilitatis, patientię, & obedientię, quæ licet subinde amaræ videantur; Lignum tamen Crucis Christi omnia

dulcorabit. Cum Moyse partem ligni in aquas amaras injiciamus, & dulcescent: & quidquid arduum ac difficile, erit dulce; & quidquid dulce & blandum carni, erit spiritui amarum. 3. Si perfecti sumus; velut volucres cæli contemplantes ascendamus in Palmam, & apprehendamus fructus ejus, fructum dulcissimum amoris Dei. Aspiciamus & inspiciamus externa, quæ patitur; & amorem quo patitur. *Inspice vulnera Pendentis; sanguinem Morientis; cicatrices Resurgentis. Caput habet inclinatum ad osculandum; cor apertum ad diligendum; brachia extensa ad amplexandum; totum corpus expositum ad redimendum. Osculemur eum, amplexemur eum, redamemus eum. Hæc quanta sint, cogitate, hæc in statera vestri cordis appendite; ac totus vobis figatur in corde, qui totus pro nobis fixus est in Cruce. Infigamus eum totum memoriæ, ut de illo identidem cogitemus. 2. Infigamus eum totum Intellectui, ut eum magis magisque cognoscamus. 3. Infigamus eum totum cordi & voluntati, ut eum ardentius diligamus & dulcius. 4. Infigamus eum totum operi, ut omnia ex amore dulciter patiamur & agamus; atque ita cum Sponsâ dicere poterimus: *Sub umbrâ illius quem desideraveram sedi; & fructus illius dulcis gutturi meo. Cant. 2.* Quod nobis per merita CHRISTI Crucifixi largiatur Pater & Filius & Spiritus Sanctus. Amen.*

